

RUDYARD KIPLING

CARTEA JUNGLEI

Editura Herra

Cântecul nopții în junglă

Aceasta s-a întâmplat într-o seară fierbinte de vară, pe coastele prăvălite ale munților Seeonee, când lupul se trezi din somnul lui obișnuit și, scărpinându-se cu laba dinapoi sub pânțele, căscă plictisit și începu să-și întindă labele una după alta, ca să se mai dezmoștească de somnul care îi îngreuna încheieturile. Lupoaița își întinse botul enorm și cenușiu peste cei patru pui care scânceau, tăvălindu-se care să ajungă mai întâi și mai aproape de ea, în timp ce razele de lună străluceau la gura peșterii unde își aveau culcușul.

– Mmmrâh, căscă lupul, a sosit din nou vremea să ies la vânătoare, și era gata să se repeadă la vale, când în pragul peșterii apărură o umbră cu coada stufoasă și începu să scâncească:

– Noroc la vânat, tu, căpetenie a lupilor, și noroc pentru plozi, și colți albi pentru prea cinstitii tăi copii, căroră le doresc să nu uite niciodată pe cei care trăiesc în lumea aceasta și flămânezesc.

Era „linge blide”, sau șacalul Tabaqui pe care lupii din India nici nu-l iau în seamă, din cauză că pe unde trece face gâlceavă și umblă cu fel de fel de vorbe, iar de hrănit se hrănește cu tot felul de petice și resturi de

fiarele și vechituri pe care le găsește în gunoaiile de la marginea satelor. În același timp însă, se feresc de el de frică, deoarece Tabaqui, mai mult decât orice fiară din junglă, e apucat uneori de turbare și atunci nu mai ține cont de fiarele pe care înainte le înconjura cu teamă, ci se repede drept înainte și mușcă tot ce-i iese în cale. Însuși tigrul se ferește să-i iasă în drum când știe că e turbat, deoarece turbarea e boala cea mai îngrozitoare de care toate fiarele se feresc. Oamenii îi zic hidrofobie, dar fiarele îi spun Dewanee, adică nebunie, și caută cât pot să se ascundă din calea ei.

– Dacă ți-e foame n-ai decât să vii să cauți resturile pe care le găsești, dar sunt sigur că aici nu mai este nimic de mâncat, răspuse lupul înțepat.

– Pentru un lup se poate să nu fie, dar pentru mine, care sunt un nemernic, chiar un os cât de vechi e ospăț destul de bun, răspuse Tabaqui. Adică de ce, noi cei din Gidur-log (neamul șacalilor) să facem pe delicații? Apoi îndreptându-se spre fundul peșterii găsi un ciolan de ied rămas din ajun și începu să-l ronțăie mulțumit.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați ospătat, zise el lingându-și botul. Ce frumoși sunt preacinstiții tăi copii și ce ochi mari și frumoși au. Sunt tineri încă, dar cu toate acestea nu cred că aș putea să uit zicătoarea că toți copiii de crai sunt vrednici și bărbați chiar din leagăn.

Se știe că nimic nu este mai neplăcut decât să-i lauzi cuiva copiii de față cu ei, dar șacalul se bucura pe ascuns văzând lupul și lupoaica privindu-se stingheriți de aceste vorbe care nu erau cătuși de puțin la locul lor.